

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 67.

V Ljubljani, v četrtek 24. marca 1887.

Letnik XV.

Govor g. posl. Mih. Vošnjaka

v državnem zboru dne 11. marca 1887 pri razpravi o bankovnem predlogu.

Visoka zbornica! Bodí mi dovoljeno, najprej nekoliko pomuditi se pri opazkah predgovornika g. poslanca dr. Mengerja in pri dokazovanji njegove ekscelence g. finančnega ministra. Pred vsem bi se pa rad kratko opravičil, zakaj da sem se pri splošni obravnavi oglasil k besedi.

Ekscelenca g. finančni minister dr. Dunajevski je rekel, da v tej zadevi prav za prav ni splošne obravnave. Jaz sem popolno tega mnenja, tembolj, ker je gosp. poslanec dr. Menger, ki je bil vpisan zoper, v resnici tudi le posamezne točke predloga omenjal in po moji sodbi menil, da se mora pri splošni obravnavi poslužiti prilike, vse te točke presojevati, ker bi moral sicer pri vsakem posameznem paragrafu za besedo poprijeti. Tudi jaz sem na tem stališču.

Prehajaje k dokazovanju gospoda poslanca dr. Mengerja gledé važnosti bankovnega vprašanja, menim, da o tem od nobene strani ni nikakega dvoma. Bankovno vprašanje je z ozirom na denarno stanje v vsaki državi važno; v Avstriji pa je še vse važnejše zato, ker se gibljemo v postavni obliki dualizma. Ne zdí se mi potrebno, posebej pretresati vprašanje, koliko je dualizem vplival na bankovne razmere, ker je ta točka že tako omenjena v poročilu pogodbinnega odbora, h kateremu poročilu se kasneje vrnem.

Vravnavo veljave (valute) omenjal je g. poslanec dr. Menger kakor tudi ekscelenca gospod finančni minister. Gospod finančni minister meni, da bi vravnava veljave zahtevala velika denarna sredstva, zahtevala bi, da bi se davkoplačevalcem, sploh državljanom nova bremena naložila, povišala bi toraj že tako nezmagljivo visoke davke. Ako pa pomislimo, da je to vprašanje rešila Italija, država, ki v finančnem oziru, ako govorimo o tako zvanih naravnih pomožnih virih davkoplačevalcev, pač nima nič ugodnejega stanja, kot avstro-ogerska monarhija, bi moralo to na naše cesarstvo spodbudno vplivati, da se resno lotimo rešitve tega prevažnega vprašanja.

Gosp. poslanec dr. Menger je menil, da bi bilo rešiti nujnejih pogodbenih predlogov, nego je bankovni predlog.

Gospod finančni minister je pa dobro opomnil, da je bankovni predlog gotov pred nami, drugi predlogi pa ne, da se je zdelo tedaj primerno, tega na dnevni red postaviti.

Gospod poslanec dr. Menger je dalje grajal pokritje s tako zvanimi zlatimi menjicami. Tudi jaz imam pomislke proti temu. Menjica, in če prav se glasi na zlato, je le vedno papir, in papir ostane papir. Zamorejo nastati razmere, da ti, danes prav dobro založeni papirji, jutri mogoče ne bodo nič vredni.

Pri zlati in srebrni zalogi se to ne more lahko zgoditi. V tem oziru imam toraj tudi svoje pomislke, bi li kazalo v prid kreditu avstro-ogerske banke kar meni nič, tebi nič, tega načina se oprijeti?

Gospod poslanec dr. Menger govoril je na to o kreditu kmetijskih krogov, in to je prav za prav glavna točka, katero bi danes tu rad razpravljaj, z ene strani, ker čutim, da je to moja dolžnost kot poslanca kmetskih občin, z druge strani pa, ker sem se pri svojem družbenem stanju pri gospodarskih zadrugah dobro seznanil z dotičnimi razmerami in mi je mogoče, te svoje skušnje visoki zbornici podati.

Kakor znano, imamo hipotekarni kredit in osebni kredit. Jaz stojim na stališču, da naj se tisti krogi, ktere tu zastopam, dokler le mogoče, ne zatekajo k hipotekarnemu kreditu. Srednji, zlasti pa mali kmetski stan, naj se po mojem mnenju ne opira na hipotekarni kredit kot podlago, na kateri zadostuje svojim kreditnim razmeram.

Skrbeti je treba, da se srednja in mala posestva ne obremené s hipotekarnim kreditom. Važno za moje mnenje je to, da je sila drago, oskrbeti si hipotekarni kredit. Zlasti na podlagi naše sedanje postavodaje in na podlagi osnove naših hranilnic, ki so bile pač v prvi vrsti ustanovljene za hipotekarni kredit, zanikavam opravičenost hipotekarnega kredita za srednja in mala posestva.

Toda beseda „kredit“ je taka, da se čuje enako

često iz ust srednjega in malega posestnika, kakor iz ust velikoposestnika, trgovca in obrtnika.

Treba je toraj skrbeti, da se tudi srednjim in malim kmetijam pomaga priti do cenega kredita in v tem oziru imamo označiti velik napredek, odkar je bila dana postava o pridobitnih in gospodarskih zadrugah dne 9. aprila 1873. Če se je ktera stroka narodnega gospodarstva gledé kredita v zadnjem desetletju zelo razširila, razširil se je zlasti zistem pridobitnih in gospodarskih zadrug ali posojilniških zadrug. Posojilne zadruge, take, kakor se sedaj ustanovljajo po zistemu Schultze-Delitzsch-evem ali po Raiffeisenovem, potrebujejo izdatne podpore od vnanjih kapitalov, ker so krogi, za ktere se te zadruge snujejo, sami na sebi potrebni kredita, namreč kot poedinci. Ako toraj poedinci kot taki nimajo nikakih sredstev, da si ustanove zaklad, s katerim bi mogli posojila potrebnim pomagati, je samo ob sebi umljivo, da tudi združenje teh udov, t. j. posojilne družbe, ali zadruge, same nimajo nikakih sredstev, da bi svoje namene dosegle, in v tem oziru sem že večkrat sprožil vprašanje, v koliko bi mogla avstro-ogerska banka pomagati posojilnim in hranilnim društvom.

(Dalje prih.)

Cerkveno-politični predlogi v Nemčiji.

Nemški „kulturkampf“ traja že nekako 15 let; napovedal je vojsko leta 1872 knez Bismark katoličanom na vseh stranéh. Redna vojska bila mu je nemški državni zbor in v njem tri stranke: nacional-liberalci, „fortschritt“-lerji in prosto-konservativci. Pomožne čete bili so mu protestantovski pravni (a ne pravični) učenjaki, n. pr. dr. Emil Richter, — prej katoličanom prijazen, v tem času sovražen — in njegovi učenci: dr. Rich. Dove, dr. Emil Friedberg in prof. Pavel Hinschius. Priskočili so jim izdajalsko na pomoč še starokatoličani, ali bolje novi protestantje in njih učenjaki; imenujemo le enega, nesrečnega Schulte-ja, ki se

LISTEK.

Franjo Ondriček.

Svoji k svému a vždy dle pravdy.
Palacký.

Pomiljivi besed slavnega zgodovinarja bratskega nam roda, zbrali so se prošli teden prijatelji umetne glasbe dvakrat okrog slovečega goslarja českega, da čujejo čarobne glasove, koje izvablja umetnik dragoceni svoji vijolini. Po pravici smemo Slovani ponosni biti na moža, kakor je Ondriček. Po pravici pa je tudi on smel pričakovati, da ga bodo, ko dojde v tretje v belo Ljubljano, za glasbo vneti Slovenci sprejeli prijazno, ga radostno poslušali. Vse to se je zgodilo. Sicer je utihnil nam glas njegove vijoline, a spomin na umetnika, spoštovanje do njega bode ostalo. Zapustil je morda za dalje časa naše mesto, nam ostaneta njegova koncerta nepozabljiva.

A — dasi bi to ne smelo biti — smo vendar menda že tako vstvarjeni, da takoj, ko zagledamo

tega ali onega imenitnika ali izvrstnika, vprašamo prav naivno: Kdo je? Kaj je? Odkod je? — Ne smelo bi, rekel sem, to biti, kajti osebne in zasebne razmere dostikrat na nas tako vplivajo, da nam ni mogoče objektivnim biti nasproti človeku, katerega značaj ali lastnijo želimo označiti. Tega se našemu umetniku ni bati. Pustil je Ljubljano za seboj, a tudi spomin nam je zapustil, da smo imeli priliko čuti — nenavadnega goslarja. — Misleč toraj, da vstrežem osobito nekterim svojim prijateljem po deželi, ki niso imeli prilike osebno slišati umetnika, podam v naslednjem nekaj životopisnih črtic s posebnim ozirom na šolanje njegovo.

Franjo Ondriček rodil se je dne 29. aprila 1859 na Hradšinu v zlati Pragi — toraj v kraju, kjer skoro vse gode, kar — da govorim z narodnim izrekom — leze in gré. Oče njegov bil je takrat kapelnik neke glasbene družbe, ki je na zahtevo v gostilnah ali po kavarnah sviral. Sedaj je oče nastavljen v Pragi pri deželnem gledališču kot prvi vijolinist. Prve poteze na goslih prejel je deček od očeta svojega, in vijolina mu je tako priročna postala, da so se že

sedemletnemu dečku, ko je zasviral z nežnimi prsti, vsi čudili. A mladost njegova bila je trpka in mračna. Oče, ki je moral skrbeti za mnogobrojno družino, skušal je z mladim nadarjenim goslarjem čem preje tem bolje se okoristiti in ga je uredil med svojo godbeno družbo. Toraj pa je moral deček po cele noči vleči z lokom po strunah in to v prostorih zakajenih in zaduhlih, tako, da je le čudo, kako da je deček, sicer slabotnega zdravja, vse to prestati in prenašati mogel. In vendar je v glasbi vidno napredoval. Gnalo ga je toraj silno po višem naobraženju. A kako si tega priboriti? Očetu bil je doma kot vijolinist nujno potreben, podpore tudi ni bilo od nikogar pričakovati. Dalje časa vrelo je v mladeniču, dokler ni vskipel iz njega sklep, da si hoče na vsak način poiskati višje šole za svoj instrument. V najtežavnejših razmerah za izvršitev tega sklepa posredoval je kritik „Bohemije“, Ulm, po svojem vplivu toliko, da je bil mladi Franjo sprejet v Praški konservatorij. Tu je prišel pod vodstvo tedanjega profesorja, sedanjega vodje konservatorija, Benévica, ki je izredni talent mladeniča hitro opazil.

je prej slavno odlikoval, braneč katoliško cerkev in njene pravice, a sedaj postal eden najbolj zagrizenih njenih sovražnikov.

Tej mogočni vojski nasproti bojevali so se katoliški škofje; bojevali so se srčno, branili vstrajno sveto reč. Zapuščali so raje svoje škofije ter umikali se v pregnanstvo, kakor bi bili izdali cerkev Gospodovo in njene pravice. Spomnimo se le junaka Ledochowskega in Kolinskega nadškofa Melchers-a, ki sta za svoje junaštvo dosegla od sv. očeta čast kardinalske. S svojimi škofi, s svojimi duhovniki, katerih veliko je moralo zapustiti svojo domovino ter brez domovja, brez zaslužka, v revščini umirati na tujem, stale so nepremakljivo katoliške srenje, ter v zagovarjalce svojih pravic volile si nevstrašene poslane: katoliški centrum, na čelu mu „malo-ekscelenco“ dr. Windthorst-a in barona Frankenstein-a.

Vojska ta je dolgotrajna; a vojske še sedaj ni konec, zakaj v vladni Nemčiji se ravna po geslu: „Macht geht vor Recht“ — moč velja, a ne pravica. Konečno pa bo pravica vendar zmagala; in lahko rečemo, da že zmaguje. Oni mogočni kanceler „iz jekla in železa“, ki je še nedavno trdil, da ne pojde v „Canosso“, je tam že ponižno potrkal, če ga sprejmejo. Sprejeli so ga sicer, uslišali mu tudi prošnjo: podpirali so ga namreč v njegovi skrbi za zunanjo moč države v vprašanji gledé septenata — sedemletnega obroka za zvišano število armade — vendar obljubiti je moral, da hoče polagoma konec storiti „kulturkampfu“. Polagoma pravim, ker naenkrat postati iz Savla — Pavel, iz tigra — jagnje — tudi knez Bismark ne more, če tudi zná v svoji politiki barve spreminjati kakor kameleon.

Kakor je bil pokazal Bismark že z novelo dné 21. maja 1886, da hoče biti katoličanom prijaznejši, se kaže to tudi z novimi predlogi, podanimi pred par tedni nemškemu državnemu zboru o cerkveno-političnih zadevah. Ni sicer veliko, o čemur je odnehal Bismark; a upati je, da se bode sv. očetu in „centrum“-u posrečilo, priboriti kmalu nemškim katoličanom enako prostost, kakor jo vživajo protestantje.

Omenjeni novi predlogi — ki so pa le en korak naprej k miru, še ne pomirje, nikar mir sam — obsegajo v glavnih potezih to-le:

V I. členu dovoljuje se škofoma v Limburgu in Osnabrücku osnovati si duhovsko semenišče ter v njem vzgojati — ne sicer popolno neodvisno — prihodnje duhovnike. Isto se je bilo dovolilo že z lansko novelo škofom Fuldschemu, Hildesheim-skemu, Paderborn-skemu in Trier-skemu. Ni pa še to dovoljeno onim škofom, ki imajo v svojih škofijah državne bogoslovne fakultete, kakor so: Kolin, Vratislav, Münster, Ermeland. Tudi se ta pravica, kateri se pa cerkev nikakor ne more odpovedati, še ni dala škofijam, v katerih Poljaki prebivajo, namreč Poznanj-Gnezdnanski in Holmski (Kulm).

Člen II. določuje, kedaj sme država ugovarjati, da škofje ne nastavijo kakega duhovnika za župnika, župnije upravitelja ali njegovega namestnika. Rimska stolica dopušča tak ugovor samo pri župnikih. Kako se bodo v tem oziru pogodili in kako se bodo zedinili o vzrokih, zaradi katerih naj bi bil veljaven tak ugovor, učila bo prihodnost.

Člena III. in IV. zagotavljata cerkvenim pred-

stojnikom neomejeno disciplinarno oblast nad svojimi duhovniki; od cerkvenih kazni in censure pa naj bi se ne smeli posluževati „excommunicationis majoris“.

Člen V. dovoljuje naselitev redovnikov in redovnic, pa samo onih, ki pomagajo v dušnem pastirstvu, ki se pečajo z deli krščanske ljubezni, ali ki živé pobožnosti v premišljevalnem življenji (vita contemplativa). Ne bili bi pa pripuščeni Jezuiti in vsi njim sorodni redovi: Redemptoristi, Lazaristi, duhovniki od sv. Duha in Gospé od Presv. Srca (du sacré coeur). (cf. Vering, Kirchenrecht, edit. II., 1881, pag. 177.) — Tudi naj bi bili prepovedani v prihodnje vsi redovi, možki in ženski, katerim je namen pečati se z vzgojo mladine. Še celó dopuščeni redovi bi ne smeli v šolah podučevati. — Ta točka je na pol piškav oreh, vržen katoličanom, ki so pričakovali zdravega z dobrim jedrom, vzlasti če premislimo, da se je pred „kulturkampom“ večina katoliške ženske mladine v Nemčiji izobraževala po samostanskih šolah.

Pri tej omejenosti gledé dopuščenih redov pa si vlada pridržuje še vso (presodilno in določilno) oblast, naj se namreč ta ali oni red dopusti ali ne; še celó že dopuščen red bi smela sama prepovedati in redovnike izgnati.

To je vse, kar hoče Bismark katoličanom prijenjati. Prebito malo! Zakaj, še naj bi ostal v veljavi „kancelparagraf“, še naj bi država nadzorovala deljenje sv. zakramentov, še naj bi država gospodarila s cerkvenim premoženjem; še naj bi smeli staro-katoličani ali novi protestantje jemati katolikom njih cerkve in kapele; še naj bi smela država zadržavati škofom in duhovnikom njih plače; tudi še nadalje naj bi ne bili po pruski ustavi katoličani enakovrni s protestanti!

Dokler se vse to ne spremeni, ni govoriti o trajnem miru med cerkvijo in državo v Nemčiji.

„Kulturkampf“ naj toraj še traja? Naj se še za naprej kratijo katoličanom pravice? Upajmo, da bode potovanje Bismarkovo v „Canosso“ prineslo nemškim katoličanom kmalo trajni mir. Upajmo, da bode končan ta dolgotrajni boj v slavo sv. cerkve, v slavo Leonu XIII., v častni in večni blagor nemškim katoličanom! —r.

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. marca.

Notranje dežele.

Prihodnja seja *avstrijske gospodske zbornice* bo v soboto 26. t. m., ker vlada želi, da bi se bankin predlog prej ko prej rešil in sprejel. Komisija gospodske zbornice je že končala posvetovanje o tem predlogu, ter je proti sklepu državne zbornice paragraf 102 spremenila. Glasiti se ima ta paragraf tako, kakor ga je vlada nasvetovala.

V *avstrijski državni zbornici* nadaljevala se je 23. t. m. razprava o bolniških blagajnicah; veliko vršča je napravil § 60., kateri zahteva, da naj policija nadzoruje blagajnico. Liberalci so jako vdrihali po policiji, kajti po njih nazorih policija nima drugega opraviti, nego da nadzoruje in stra-

huje „klerikalce in črnuhe“, ki imajo zunaj dežele svojega poglavarja.

V *hrvaškem deželnem zboru* vršila se je 22. t. m. razprava o podaljšanju postavočajalne dóbe poslancev na pet let. Od opozicije so govorili: Beruta, dr. Grzanič in Mazura. Ker se ni nihče več oglasil, je naznanil predsednik, da bodo konečni govori v četrtek (tedaj danes). Opozicija misli postaviti o Srbih hudo napasti, ker jej manjka navadne določbe, da ima ban to postaviti izvršiti. Iz tega pa sklepa opozicija, da hoče ogerski naučni minister, oziroma ogerski ministerski predsednik vtikovati se v šolske in verske zadeve hrvaških Srbov.

Vnanje države.

Kaj pravijo *ruski vladni krogi* po napadu na cara? Pravijo, da je ustavoverna stranka panoga nihilizma. Carovi svetovalci mislijo, da ni pravi čas, da bi se vpeljala ustava. Panslavisti želé samoblastno vlado, ter pravijo, da je najbolje, če car sam vlada, dokler se Rusija ne raztegne do pravih mej. Zarad napada se baje sedanja politika carova ne bode spremenila. Kakor vse kaže, tako brž že ne, ali kdo vé, kaj vmes pride, kdo vé, kedaj da krtovi, ki v Evropi pod zemljo rijejo, pridejo na površje. Kedar se to zgodi, takrat postanejo vsa zatrdjevanja o miru prazna.

V *Petrogradu zarotni konca ne kraja*. Sedaj se zopet po časniki pripoveduje, da so dijaki napadli kuratorja vseučilišča, generala Novikova, in rektorja Andrejevskega; zgodilo se jima ni nič. Dijake so zaprli. V gubernijskem mestu Pensa so zasledili gnjezdo teroristične stranke. Zaloteni je 23 članov, med njimi so uradniki in častniki. Preesednik okrožne sodnije se je hotel sam usmrtiti.

V *Filipopolju* zbrali so se 20. t. m. poslanci raznih okrajev iz vzhodne Rumelije. Sklenili so braniti nezavisnost združene Bolgarije na vsak način. Osnovani so „zvezo rodoljubov“, ta si je zbrala odbor 24 udov, za predsednika je bil imenovan Čamakov. Odbor se ima ustavljati domačim in vnanjim sovražnikom Bolgarije.

O priliki 90. rojstnega dné nemškega cesarja je bila 22. t. m. večerna zabava pri *nemškem poslancu v Parizu*, ktere so se vdeležili: francoski vojni minister Boulanger, ministerski predsednik Goblet, minister vnanjih zadev Flourens, potem Freycinet, Lesseps in več poslancev, med temi Clemenceau in Andrieux. Ministerski predsednik Goblet je po brzogovornem potu poslal čestitko francoske vlade do nemškega cesarja za njega 90. rojstni dan.

Pruski kulturni boj podžigajo razun liberalcev tudi protestantovski konservativci, katerim ne gré v glavo, da bi pruska (protestantovska) država sklenila mir z Rimom, ter nehala preganjati katoliško cerkev in prijenjati v nekerih stvaréh katolikom, dočim oni (protestantje) ne dobé nikahih posebnih izjem. Pred vsem se bojé nameravanega nastavljanja nuncijske v Berlinu, napadajo škofa Koppa, ponujajo svoje nasvete gospodski zbornici, ter jo nagovarjajo, da bi zavrgla nasvete, ki merijo na to, odpraviti majeve postave in napraviti mir v deželi. Od poslaniške zbornice za gotovo pričakujejo, da bode zavrgla cerkvene predloge. Vendar je pa s prvimi člani cerkvenega predloga, ki govoré o prostosti službe božje in o delitvi sv. zakramentov „Deutsche evang. Kirchen-Zeitung“ še zadovoljna. Vse drugače pa misli o redovih, o katerih piše tako-le: „V redovih razodeva rimska cerkev tako obilno moč, tako krepko propagando navzlic drugim veroizpovedanjem, tako silno sredstvo za boj, da mora poprej mir nastati in duhovi se vpočitati, preden se more misliti na to, da bi se duhovne zadrage zopet nazaj poklicale, kakor se to v Nemčiji sedaj namerava. Dr. Kopp zahteva povrnitev vseh pruskih cerkvenih redov in njih premoženja. Ako se to zgodi, vrnil se bodo v Nemčijo takoj jezuitje in njim sorodni redovi. To vendar ne gré; naj se dopuščajo redovi, ki se pečajo z deli ljubezni, usmiljenja in misijoni; naj

ter se pobrinil, osobito za to, da so ga profesorji tudi izven šole podučevali v teoriji, da ni za drugimi gojenci zastajal.

Tri leta ostal je v Pragi spopolnujoč se pri Benevicu. A tudi tu ga več ni strpelo. Želí si ogledati drugih krajev, tujih dežel in ondi nadaljevati študije svoje. Po koncertu, ktere ga je dal v Pragi, kteremu je prisostvoval tudi Wienianski, zapustil je svoj rojstni kraj, ter odšel v rezidenco francoske republike. Skozi dve leti vspolnjeval se je ondi pod vodstvom Massartovim, ter dosegel po neumornem naporu tehniško izurjenost, kakoršne je po svetu iskati treba. V raznoterih mestih na Francoskem je za tem koncertoval; odtod se prepeljal na Angležko, kjer je žel pri vseh koncertih obilo pohvale. Dospévši slednjič domov, koncertoval je na Dunaji, kjer so ga občinstvo, časnikarstvo in strokovnjaki sprejeli in občudovali kot godbenika prve vrste. Kot takega se je tudi v Ljubljani pokazal.

Nenavadne muzikaše kritikovati je težko in kočljivo, in še strokovnjakom glave beli. A dasi lajik v glasbi, ne morem se zdržati, da bi ne na-

risal vsaj v nekerih obrisih glasbeni značaj Ondričkov. Da bi ga vi videli! Mirno vzame lok in potegne ž njim čez strune; igraje svira najburnejše „allegro“. In vse njegovo prednašanje je polno najtežjih glasbenih okraskov, največe tehniške težave presvira vam z največo lahkoto. To pokazal je tudi s tem, ker igra navadno najtežje kompozicije. Ernst-ov Fis-moll koncert in Paganinijeve „Carovniške varijacije“ gotovo spadajo med najtežje, kar se je kedaj skladalo za gosli — a vse je teklo tako mirno, a vendar živahno, sedaj močno topeče in drugič zopet srce pretresajoče izpod loka, da so poslušalci kar strmeli.

Še jeden dokaz za tehniško izobraženost našega umetnika. Pred nedavno poročal je Dunajski sloveči glasbeni kritik Hannslik v „Neue Freie Presse“ o vspehu koncerta, ktere ga je dal izvrstni goslar A. Wilhelmj. Res, da kritik sam omeni, da stavi na koncertanta, kakor je ravno Wilhelmj, najviše zahteve, pridene pa takoj, da Ondriček Beethoven-ov koncert a-moll boljše, tehniško bolj popolno igra, nego Wilhelmj.

To je kritika iz ust moža, ki današnjemu svetu nekaj velja. Nam pa je tem bolj merodajna, ker izhaja od nam nasprotne strani, od koder imamo čestokrat priliko spoznati, da se vse, kar je slovan-skega, tako rado „na steno pritiska“ in pozabljivosti prepušča. Nasprotniki českega umetnika sami morajo svetu oznanjevati, da je najbolj tehniško dovršen na vijolini — Franc Ondriček.

Komaj osemindvajsetletni umetnik je srednje postave, polnega obraza, živahnega pogleda. Gosti, črni lasje vsipajo se mu do ramen in črne brke pod nosom značijo inteligentni obraz umetnika — Slovana.

Utihi glas je vijolin, — Strunar odbrenkal je: — v Ljubljani. A radi zabilježimo veselo vest, ktero je dal pri odhodu svojim prijateljem in častilcem, da hoče k letu zopet obiskati brate svoje Slovence. Mi pa mu kličemo: Srečno pot v širni svet! Pa tudi: Na svidenje! In kedar-koli: Dobro došel v beli Ljubljani.

K.

država dovoljuje tudi vzdrževanje redov, ki se pe-
čajo s pastirstvom in s premišljevanjem, in to takrat,
ko bode mir zagotovljen, a povrnitev Jezuitov in
šolskih redov naj ne trpi nikoli! V prvi vrsti gré
zahtevati več samostalnosti in bogatejših sredstev
za evangelijsko cerkev. Ako se ne sprejmejo opravi-
čene tirjatve, naj se niti pičice ne prijenja, kar
se tiče redov. Redovi za obstoj cerkve niso po-
trebni; nahajajo se katoliške dežele, kjer redov ni.
Privoščimo katoliški cerkvi nje pravice, a mi ne
bomo plačevali stroške za to; niti naj se to ne
zgodi nam in našemu veličastvu na škodo.“ To-
liko je strpljivosti pri protestantih in toliko pri-
voščijo nam katolikom. Kje je toraj nestrpnost?!

Laški general Gené v *Masavi* je izročil Ras-
Alulah-i glavarju Savrtov. Ministerski predsednik je
to vprilo nekterih poslancev grajal, in vladni ukaz
se je brzojavno naznanil generalu Gené-ju. Dalje se
poroča iz Afrike, da, ko je prišel trgovec Vogt s
tisoč pušek v Asmaro, so takoj izpustili Salimbenija
in tovariše; pridržali so pa samo poročnika Savor-
rouxa. Ras Allulah hoče še imeti pušek in streliva,
potem pa pismeno zatrdilo, da Italija ne bode več
zasedla Uaha in Arafalia. Rod Savrta je hotel opro-
ščene Italijane zopet vjeti, ker je general Gené iz-
ročil več glavarjev rodu Savrta, ki so se podali v
njegovo varstvo. Major Boretti je zabranil vjetje.
Ali general Gené ravna po svoje, ali po višem (taj-
nem) ukazu? Toliko je gotovo, da Lahi ne odobra-
vajo njegove politike. General Saleta je šel 21. t. m.
na ladijo in je ukazal vkreati več vojakov.

Iz *Rima* razglasa „Agenzia Stefani“ depešo,
ktero je poslal minister vnanih zadev, grof Robilant,
generalu Gené-ju, ki se glasi: „Vaša telegrafična
naznanila so napravila prav slab vtis na javno
mnenje. Z našo častjo se ne strinja, da ste Ras-
Aluli poslali zaplenjene puške in da ste mu izročili
ubežnike, ktere je potem usmrtil; kajti ta Vaš čin
zeló močno škoduje naše koristi. Ravnali ste na
svojo roko in brez dovoljenja in navoda. Spoznavam,
da se je to zgodilo z ozirom na okoliščine, ki so
meni neznane. Ustavite se na potu, po katerem ste
sedaj hodili. Ako Vam Ras-Alula zopet kaj omeni
o Savoiroux-u, ne odgovorite mu. Ne izzivajte ga,
dokler povelja ne dobite. Z vjetim Savoiroux-om
sicer lahko stori, kar hoče, a posledice temu naj si
sam pripiše. Mi pa bomo ravnali tako, kakor se
to spodobi naši časti in kar ugaja našim koristim.“
— Kaj bode nasledek temu? Vidi se, da Abesinci
niso zadnji, kedar gré koga speljati na led.

Izvirni dopisi.

V Stangi, 20. marca. Kakor menda drugod, tako
je tudi pri nas snežilo prav čvrsto, prav po zimsko
od nedelje do petka. Imamo snega prav na debelo
povsod. Tudi pod strehami, ki so z opeko krite, ga
je dosti. Ta sneg našim ljudem letos jako ško-
duje, ker pomanjkuje skoraj vsim živinske klaje;
za slamo namreč je prav huda. Zato pa ima tako
visoko ceno. Že čez en goldinar se plačuje stari stot.
Pa to bi bilo še, da bi se le dobila! Nekteri so že
živino zdaj v reso gonili. Robidje so nosili, da bi
ubogo žival prerediti. Živine imajo ljudje pri naš
obilo. Ali prodati je ni moč, ker ima vedno prav
nizko ceno. Navadno se pa še ne vpraša zdaj za
živino, če ni kaj posebnega.

Kmet je pa revež, če za živino ne more nič
vtržiti. Res, lani so naši ljudje precej za jabelka do-
bili. Ali to je bilo pa tudi vse. Včasih so dobili
tudi kak goldinar za eviček. Ali zdaj že kake tri
leta ne rodi več trta. Zastonj je delo. Vinograde je
tù najbolje popolnoma pustiti in ondi sadja nasaditi.
Sadje jim bo vsaj včasih več neslo kot trta. To se
je lani prav pokazalo, ker so dobili nekteri po 100
do 150 goldinarjev za same jabelka. Za češnje,
bruske in kostanj so pa še posebej nekaj dobili.
Sadijo radi pri nas drevje. Samo premalo ga snažijo.
Ljudje so pri nas prav zdravi. V šestih mesecih sta
le dva umrla.

Naše okrajno glavarstvo je bilo za časa voja-
škega nabora letos vendar eno pametno vkrenilo, in
sicer to: Prepovedala je šnops točiti za oni čas v
Litiji, tako je prav! „Vivat sequens!“

Z Dunaja, 23. marca. V dan sv. Jožefa, ki se
pa na Dunaji ne praznuje kot praznik, imel je slo-
venski klub svoj sedmi večer. Večer ta bil je od-
menjen prosti zabavi in petju. Slovenski dijaki na
Dunajskem vseučilišči peli so pa ta večer res tako
izborno, da bi se bili lahko ponašali s svojim pet-
jem v vsacem koncertu, ter vstregli s svojim petjem
lahko tudi strogi kritiki.

Predsednik kluba, gosp. Navratil, bolan je še
vedno, zato pozdravil je v njega imenu g. Ciperle
došle gospode. Po njegovem predlogu prevzame
predsedništvo tega večera državni poslanec gosp.
Ferjančič.

Berila ni bilo ta večer. Odbor stavljal ga ni zato
na dnevni red, ker je hotel dati ta večer priložnost
vdeležnikom, da se pogovarjajo obširneje o zadnjem
predavanji g. prof. Stritarja, kajti ideje, koje pro-
glasil je on zadnjič, vredne so gotovo globokega
premisleka. In res, govorilo se je mnogo o zadnjem
berilu, in zato bilo je jako dobro, da se ni priredilo
novo berilo temu večeru.

Dalje predlagal je g. prof. Šuklje, naj se raz-
širi slovenski klub v slovensko društvo, ter naj se
v ta namen priredé pravila. G. Pukl odgovarjal je,
da je bila to že misel odbora, ki je ustanovil klub,
samo čakati je hotel, da vidi, bode se li z vspehom
moglo ustanoviti tako društvo ali ne. Po predlogu
g. Majarona bili so izvoljeni enoglasno v odbor za
posvetovanje pravil gg.: Navratil, dr. Ferjan-
čič, Šuklje, Puklin Ciperle. Ta odbor po-
ročal bode v enem prihodnjih večerov o novih
pravilih.

Kar se tiče daljne zabave, omenim le toliko,
da na Kranjskem, ali na Slovenskem ne bilo bi se
mogoče čutiti človeku bolj domačemu, nego ta večer
v hotelu Royal na Dunaju. Slovenski klub pokazal
je, da je popolnem na svojem mestu in da so njega
ustanovitelji zadeli pravo.

Iz Celja, 23. marca. (VIII. Letno poročilo
katoliškega podpornega društva v Celji
pod pokroviteljstvom premilost. in prevz. knezoškofa Lavantinskega Jakoba Maksimiljana za leto 1886.) Namen katoliškega pod-
pornega društva je vsled § 1. društvenih pravil: „pod-
pirati učiteljice in učenke na privatni dekliški šoli v
celjski okolici, pa tudi druge ubožne otroke po primeri
društvenega premoženja“.

Ta namen se je z božjo pomočjo in podporo
blagih dobrotnikov, društvenih prijateljev in udov
srečno dosegel tudi pretečeno leto. Kakor kaže račun
o dohodkih in stroških, smo imeli v tem letu več
stroškov kakor dohodkov. Vzrok je v tem, ker se
je poprejšna trirazredna dekliška šola razširila v je-
seni leta 1885 v četirirazredno; to pa je poprejšno
mesečno nagrado za učiteljstvo zdatno povzdignilo.
Pomankljaj s 15 gld. 69 kr. se je poravnal s pri-
hranjenimi preostanki prejšnjih let. Vsled tega se
je zaloga društvene blagajnice koncem leta 1886
zmanjšala proti letu 1885:

Katoliško podporno društvo šteje 49 ustanov-
nikov, 290 rednih letnih udov, 115 podpornikov,
skupaj toraj 454 udov.

Občni zbor se je obhajal dné 21. novembra
v dvorani „pri Slonu“. Med letom je imel odbor
štiri seje.

Po društvenih pravilih znaša ustanovnina vsaj
40 gld.; letni znesek rednih udov vsaj 2 gld.;
znesek podpornikov vsaj 52 kr. na leto. Toda mno-
goteri častiti društveni prijatelji so više odajali, kakor
redno letnino, ktere smo pa že čez leto objavili.

Ob koncu leta 1886 je obiskovalo našo štiri-
razredno dekliško šolo 222 učenk, večidel iz Celjske
okolice. V šolskem letu 1886/7 podučuje v četrtem
razredu s. Angelija Križanič, v tretjem s. Bonaven-
tura Suhač, v drugem s. Lidvina Purgaj in v prvem
razredu gospodičina Ana Kalmus. Krščanski nauk
uči v vseh štirih razredih č. g. Valentin Mikuš,
mestni kaplan. Po spričevalu gospoda okrajnega šol-
skega nadzornika za šolsko leto 1885/6 je stanje
naše dekliške šole prav hvalevredno.

Katoliško podporno društvo je skrbelo tudi to
leto za hrano, obleko, obutev, za nakup podučnih
knjig in zvezkov za najubožniše učence in učenke
okoličanske šole. 23. decembra 1886 je bilo obda-
rovanih (ob božični veselici) 49 dečkov in 53 deklic.

Stroški za božične darove (obutev in obleko)
so znašali 203 gld. 95 kr. Toda v tem znesku
niso všteti stroški za obutev in obleko, ktero je
oskrbel mnogoterim šolskim otrokom za Božič blago-
rodni gospod Konrad Vašič, grajščak itd. poleg Celja.
Ob štirih dnevih med tednom hodi na kosilo k šolskim
sestram 60 učencev in 80 učenk.

Za te izvanredne stroške skrbi „sirotinski zavod“
našega društva, — ki je imel v letu 1886 vseh
stroškov: 408 gld. 55 kr.

V teku leta 1886 nam je pobrala nemila smrt
nektere ude, kterih bomo težko pogrešali. V Ljub-
ljani je umrl vč. gosp. Janez Pribovšic, c. kr. vojni
kurat, zvesti podpornik društva od njegovega usta-
novljenja sem; v Škalah g. dek. Trafenik; na Gornji
Hudinji je umrla Ana Dimec, ki je naši šoli spo-
ročila 200 gld.; v celjskem mestu g. Franc Vrečko,
hišni posestnik, ki je društvu volil 194 gld. Toda
do konca leta 1886 se ti zneski še niso izplačali.

Nemogoče je bilo med letom se vsakemu prebla-
gemu udu posebej zahvaljevati za poslano zneske,
pa vsaj tega tudi niso pričakovali. Zahvaljujemo se
njim toraj zdaj ter njih najuljudneje prosimo: naj
nam vsi ostanejo zvesti še na dalje, kajti drugače
ne bomo mogli izvrševati društvenega namena. Enako
prosimo vse prijatelje mladine, naj podpirajo po svojih
močeh naše podvzette ter pristopijo, ako tega še
niso storili, katoliškemu podpornemu društvu v Celji.

Omeniti nam je tudi, da se je meseca decembra
1886 v poslopji čč. šolskih sester v zvezi z našo de-
kliško šolo odprl na stroške družbe sv. Cirila in Me-
toda šolski vrtec za tiste otroke, kteri še niso zreli
za šolo. Učiteljica v tem vrtecu je gospodična Irma
Fabijani.

Vsem častitim udom se naznanja, da se bo v
četrtak pred cvetno nedeljo t. j. 30. marca ob 8. uri
predpoldne v kapeli Matere Božje Sedem žalost
Celjske farne cerkve obhajalo mrtvaško sv. opravilo
za vse rajne dobrotnike našega šolskega zavoda.

Slednjič se javlja, da zamorejo društveniki vsako
nedeljo od 11. do 12. ure predpoldne izposojevati si
knjige iz društvene knjižarne v poslopju čč. šolskih
sester. Red izposojevanja je priobčen v knjižarni. Pri
tej priliki pa prosimo najuljudneje one p. n. druš-
tvenike, kteri imajo primerne knjige podučnega ali
zabavnega obsega, pa jih sami ne potrebujejo, naj
je blagovolijo darovati knjižarni katoliškega podpor-
nega društva.

Častitim gg. čitateljem podamo naslednji na-
tančni pregled dohodkov in stroškov „kato-
liškega podpornega društva v Celji“:

Dohodki leta 1886:

Prem. in Prevzviš. knez in škof Lavantinski Jakob Maksimi- lijan	20	gld.	—	kr.
Celjska posojilnica	150	„	—	„
Mariborska posojilnica	50	„	—	„
Iz zapuščine rajnega č. g. J. Ze- lenca	50	„	—	„
Ustanovnina	110	„	—	„
Doneski rednih letnih udov	981	„	71	„
Doneski podpornih udov	61	„	86	„
Letne obresti od dveh državnih obligacij	84	„	—	„
Dolžno pismo po J. Turnšku in M. Dimecu po imenu 100 gold.	—	„	—	„
Neimenovan dobrotnik	50	„	—	„
Skupaj	1557	gld.	57	kr.
in ena obligacija za 100 gld.				
Gotovina leta 1885	78	„	80	„
Skupaj	1636	gld.	37	kr.
in ena obligacija za 100 gld.				

Stroški leta 1886:

Nagrada častitim šolskim sestram, učiteljici in gosp. katehetu 1078 gld. — kr.				
Za kurjavo (drva in premog)	217	„	20	„
Mizarska, ključarska in lončarska dela in popravila	165	„	89	„
Zavarovanje šolskega poslopja in dimnikarju	11	„	94	„
Razne knjige in tiskovine	68	„	75	„
Davek od vrta	4	„	61	„
Doklada za nakup božičnih daril 100	„	—	„	„
Razne malenkosti	5	„	67	„
Skupaj	1652	gld.	06	„

Dohodki so znašali zraven obliga- cije za 100 gld. (po imenu) 1636 „ 37 „				
toraj primankljaj	15	gld.	69	kr.
Iz posojilnice se je vzelo za po- kritje stroškov	100	„	—	„
toraj ostane v blagajnici koncem leta 1886	84	gld.	41	kr.

Premoženje „kat. podp. društva“ koncem 1. 1886:

V blagajnici	84	gld.	41	kr.
V celjski posojilnici	402	„	48	„
Obresti od te svote	18	„	80	„
2 obligaciji po 1000 gld. po kurzu 800 gld.	1600	„	—	„
1 obligacija za 100 gld. po kurzu 80 gld.	80	„	—	„
Skupaj	2185	gld.	69	kr.

Sirotinska zaloga:

Dohodki leta 1886	410	gld.	84	kr.
Stroški	408	„	55	„
V blagajnici dné 31. decembra 1886	2	gld.	29	kr.

Imetje sirotinskega zavoda:

Obligacija po kurzu	80 gld. — kr.
V celjski posojilnici koncem l. 1886	98 " 49 "
V blagajnici	2 " 29 "
Skupaj	180 gld. 78 kr.
Imetje „katol. podp. društva“ znaša	2185 " 69 "
Skupno premoženje toraj	2366 gld. 47 kr.
V Celji meseca februarja 1887.	

Odbor „katoliškega podpornega društva“:

Jožef Žičkar, načelnik. Miha Žolgar, namestnik. Frančišek Irgl, blagajnik. Ljudevit Hudovernik, tajnik. Konrad Vašič, France Lipovšek, Karol Šah, France Kmecl, France Krašovic, Miha Vošnjak, Ivan Krušič, Jožef Levičnik, pregledovalci društvenih računov.

Domače novice.

(Popravek.) Kar je včerajšnji „Slovenec“ o posvečenju čč. gg. bogoslovcev tretjega leta poročal, ni resnično, poročal je le po zmoti; ker premili knez-škof o tem še niso nič odločili.

(V katoliški družbi) je včeraj govoril gosp. katehet A. Kržič, ter čital dve povesti iz življenja rodbinskega, v katerem čuje „Angelj Varh“ in vlada verska in prav krščanska izreja, kar je bilo ne le podučno, marveč tudi spodbudno in celó gniljivo. Ker je prihodnji vže tihi teden, utihnejo za zdaj ob sredah navadni govori v družbi katoliški.

(Predrzni psovki „Uredništva Slovanovega“ nasproti ponižna prošnja): „Dokler pišem glagole II. vrste na —niti, —nil p. dvigniti, dvignil: naj mi bode milostno dovoljeno, da jih smem pisati tudi v trpnem deležniku in v glagolniku, celó po pravilu dosedanjih slovnice slovenskih (cf. Metelko str. 108, 214; Janežič str. 83, 84; Šuman str. 63, 64) na —njen, —njenje p. dvignjen, dvignjenje; kedar jih pričenem pisati na —noti, —nol p. dvignoti, dvignol, tedaj čem jih pisati dosledno na —nen, —nenje p. dvignen, otrpnen, otrpnenje.

Profesor A. Trstenjakove slovnice neznatelj.

(Osnova obrtniške šole.) Kakor se čuje, ima drugo leto v Ljubljani osnovati se obrtniška šola, h kateri bota c. kr. ministerstvo in sl. magistrat Ljubljanski vsak po svojem pripomogla.

(Režiserju in vodji dramatične šole g. Borštiku) na korist priredi dramatičnega društva odbor dne 27. t. m. v čitalnični dvorani predstavo z burko: „Zmešujava na zmešnjavo.“ Gospod Borštnik stekel si je z marljivim svojim podučevanjem v dramatičnega društva šoli, kakor tudi s premišljeno, dostojno svojo igro na slovenskem odru, vzlasti pa s tem, da je vedno skrbel za to, da je poštene in podučljive igre na oder spravljaj, toliko priznanja in pohvale, da ni dvomiti nad polno hišo.

(Ves železniški promet) iz Ljubljane v Reko in Trst se je še le včeraj pričel.

(Kmetijsko potovalno predavanje) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe, gospod Gustav Pirc, v nedeljo popoldne 27. t. m. po cerkvenem opravilu na Dobrovi.

(Letošnji sušcev sneg) je vsestransko veliko škode napravil. Vodstvo železnice izdalo je več sto tisočakov; po mestih mestna gosposka mnogo tisočakov. Marsikteremu kmetiču pokvaril je sneg streho; živalic krilatih in štirinogatih premnogo umorila je lakota zaradi snega. Tako nam tožijo vsa pisma, ktera smo prejeli, ter nektera že objavili, druga še bomo. Bog zna, če ne bode zlasti po vinogradih tudi veliko škode.

(Postaja Sv. Jošt.) Dne 1. aprila odprla se bode med železničnima postajama Kranj, Podnart in Kropa postaja „Sv. Jošt“. Na tej ostajali bodo vlaki za ljudi štev. 1711, 1712, 1713, 1714, 1715 in 1716. Dobivali se bodo na postaji tudi vozni listi.

(Vabilo.) „Bralno društvo“ v Žužemberku priredi v nedeljo, 27. t. m., petje in predstavo s sledečim vspeedom: 1. F. S. Vilhar: „Domovina“, mešan zbor. — 2. A. Hajdrih: „Jadransko morje“, možki zbor. — 3. Fr. Gerbic: „Slavčeku“, čveterospjev za ženske glasove. — 4. J. N. Vogl: „Glas domovinski“, čveterospjev za možke glasove. — 5. Dr. B. Ipavec: „Slovenec sem“, možki zbor z bariton-solo. — 6. A. Foerster:

„Kitica slovenskih narodnih pesmi“, mešan zbor. — 7. „Brati ne zná“, gluma v jednem dejanji. — Začetek ob 8. uri zvečer. — Udom je dovoljeno, vpeljati neude.

(Potres.) Od št. Lovrenca se nam naznanja, da se je dne 22. t. m. zvečer ob 1/4 na 9. uri čul potres z lahkim sunkom, trajajoč kakih šest sekund. Sunk prišel je od severo-zapada proti jugo-vzhodu. Poroča nam dalje prijatelj našega lista o tem potresu sledeče: V sobi, kjer sem stal, nisem čutil, da bi se bila soba zazibala, ampak malo oknice, ki drži v kuhinjo skozi pol metra debelo steno se je tako treslo, da je moja žena zaklicala: „Kdo pa je?“ Mislila je, da kdo trka na oknice. Tudi cvetica, ki je stala v sobi z imenom „škrnicel“ (Calla-Richardia), se je s perjem pogugala sem in tje in potem navzgor in navzdol. Po tem toraj sodim, da je bil pravi potres, če tudi ne ravno občutljiv. — Tudi v Ljubljani se je govorilo, da je bil mali potres 22. marca zjutraj.

(Odlični Celjski volilci) sklenili so 20. marca pri volilnem shodu namesto dr. Forregerja postaviti za kandidata g. dr. Dragotina Gelingsheima, c. kr. pristava pri okrajni sodnji v Kozjem (Drachenburg) na Spodnjem Štajarskem. Imenovani je baje vsem vrlo pravičen mož.

(Poziv) na drugi redni glavni zbor podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu, ki boče v nedeljo 3. aprila 1887 ob 1/2 6. uri popoldne v dvorani „Slovanske čitalnice“. Dnevni red: 1. Nagovor prvomestnikov. 2. Izvestje zapisnikarjevo. 3. Izvestje blagajnikovo. 4. Posamični predlogi in želje. 5. Volitev načelnništva. 6. Volitev zastopnika za veliko skupščino. Spoštovane gospode društvenike vabi, da se v obilnem številu vdeležijo važnega letnega zbora načelnništva.

Telegrami.

Pariz, 24. marca. Časnik „Journal des Debats“ naravnost ugovarja, da bi bila Rusija Franciji zvezo ponudila.

Atene, 24. marca. „Havas“ poroča: Poročila iz Bolgarije, da Grki nameravajo na meji Macedonije ustajo napraviti, ima le namen, javno mnenje Evrope zapeljati, da bi s tem lastne namene, Macedonijo proplaviti, zakrili. Grško ljudstvo in grška vlada, z resničnim prizadevanjem sedajno stanje, status quo, ohraniti, bi poskus upora gotovo ne podpirali.

Umrli so:

23. marca. Marija Novak, gostija, 54 let, Kravja dolina št. 11, Caries. — Viktorija Androjna, privatnega uradnika žena, 41 let, Gospodske ulice št. 10, spridenje mozgov.

V bolnišnici:

18. marca. Liza Keržnik, gostičeva žena, 53 let, rak. 19. marca. Matevž Vodnik, žagar, 39 let, jetika. 20. marca. Anton Oven, pek, 53 let, jetika. 21. marca. Jožef Kuhar, strežar, 32 let, jetika. — Alojzija Vesel, kondukterjeva žena, 57 let, jetika.

V vojaški bolnici:

16. marca. Markus Stefanič, vojak 17. pešpolka, 24 let, osepnice.

Tujci.

22. marca.

Fr. Matiču: Böhm, Bernauer in Fridrich, trgovci, z Dunaja. — Kranek, trgovec, iz Gradea. — M. Discher, trgovec, iz Gornje Avstrijskega. — Katarina Eisenzopf, zasebnica, iz Štajarskega. — Demeter Kuroppi, kupčevalec, iz Trsta.

Pri Stona: Franc Weber, trgovec, iz Gmunda. — K. Löwit, trgovec, iz Linca. — W. Zikmundofsky, trgovec, iz Grossbarda. — Körösi in Kaufmann, trgovca, iz Gradea. — Dom. Paskotini, c. k. major v pok., iz Ptuja. — Fr. Premrov, trgovec, iz Märtensbacha.

Pri Tavčarji: Adolf Meixner, potovalec, iz Nemčije. Pri Južnem kolodvoru: Jožef Schwarz, potovalec, z Dunaja. — J. Platzer, trgovski pomočnik, iz Gradea. — M. Orel, trgovec, iz Soštanja. — A. Rebeschini, kupčevalec, iz Litije. — Klemenčič, posestnik, iz Trebnjega. — Božnar, posestnik, iz št. Ruperta.

Vremensko sporočilo.

Dni	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	srakomera v mm	toplomera po Celziju				
7. u. zjut.	738-17	+ 2-0	brezv.	oblačno		
23. 2. u. pop.	737-61	+ 7-6	sl. zap.	oblačno	0-20	
9. u. zveč.	735-05	+ 5-4	sl. jzap.	"	dež	
Oblačno in deževno. Srednja temperatura 5-0° C., za 0-5° nad normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

24. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. — kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	82 " 05 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113 " 50 "
Papirna renta, davka prosta	97 " 70 "
Akcije avstr.-ogerske banke	881 " — "
Kreditne akcijske	286 " — "
London	127 " 75 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleonid.	10 " 12 1/2 "
Ces. cekini	6 " — "
Nemške marke	62 " 70 "

Službe pri cerkvi (1)

išče v cerkvenih opravilih dobro izurjen mož, kojega žena je spretna perica. Lepa spričevala in lepo vedenje prosilec bolje priporočajo, kakor besede.

Več se izve pri upravništvu „Slovenca“.

Gustav Treo,

trgovec v Ljubljani Preširnov trg

priporoča prečastiti duhovščini:

Cerkvene sveče iz umetnega voska razne velikosti, . kl. gl. 1-30

Cerkvene sveče iz stearina razne velikosti " " —90

Cesarsko olje, čistoko voda " " —34

Gumy olibanum (kadilo) " " 1-20

kakor tudi raznovrstno špecerijsko blago.

Zagotavlja se točna in poštena postrežba. (2)

Skoraj zastonj!

Popotni pledi z barvasto krajevino po 190 cm. dolgi in 135 cm. široki po 1 gld. 90 kr.
Angleške posteljne odeje iz tkanega flanela, posebno velike 2 " 85 "
Pivovarske odeje prve vrste 1 " 90 "
Služabniški koci 1 " 60 "
Konjske odeje, posebno velike in fine 200 cm. dolge 140 cm. široke 1 " 90 "
razpošilja proti povzetju

M. RUNDBAKIN,
Taborstrasse 28, Dunaj. (5)

Najboljši

papir za cigarete

je

LE HOUBLON

Francoski izdelek

CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.

Pred ponarejenim svarimo!

Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajski univerzi, jako topla in to zaradi tega, ker je jako fin, popolnoma čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi primešanih. (24)

CAVLEY & HENRY
FAC-SIMILE DEL L'ÉTIQUETTE
17, rue Béranger, à PARIS

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Laših vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi. Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.